

ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)

21 september 2023 (*)

„Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Dublin-systeem – Verordening (EU) nr. 604/2013 – Criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming – Verantwoordelijkheid van de lidstaat die de verzoeker een verblijfstitel heeft afgegeven – Artikel 2, onder l) – Begrip ‚verblijfstitel‘ – Door een lidstaat verstrekte diplomatieke kaart – Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer”

In zaak C-568/21,

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Raad van State (Nederland) bij beslissing van 25 augustus 2021, ingekomen bij het Hof op 16 september 2021, in de procedure

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

tegen

E.,

S.,

wijst

HET HOF (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. Arabadjiev, kamerpresident, P. G. Xuereb, T. von Danwitz, A. Kumin (rapporteur) en I. Ziemele, rechters,

advocaat-generaal: A. M. Collins,

griffier: A. Calot Escobar,

gezien de stukken,

gelet op de opmerkingen van:

- E. en S., vertegenwoordigd door M. F. Wijngaarden, advocaat,
- de Nederlandse regering, vertegenwoordigd door M. K. Bulterman en A. Hanje als gemachtigden,
- de Oostenrijkse regering, vertegenwoordigd door J. Schmoll en V. Strasser als gemachtigden,
- de Europese Commissie, aanvankelijk vertegenwoordigd door L. Grønfeldt en W. Wils, vervolgens door W. Wils als gemachtigden,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 9 maart 2023,

het navolgende

Arrest

- 1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 2, onder l), van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31; hierna: „Dublin III-verordening”).
- 2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen, enerzijds, de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nederland) (hierna: „staatssecretaris”) en, anderzijds, E. en S., handelend in eigen naam alsmede namens hun minderjarige kinderen, over de afwijzing van hun verzoeken om internationale bescherming.

Toepasselijke bepalingen

Internationaal recht

- 3 Artikel 2 van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer, gesloten te Wenen op 18 april 1961 en in werking getreden op 24 april 1964 (*United Nations Treaty Series*, deel 500, blz. 95; hierna: „Verdrag van Wenen”), luidt als volgt:

„Het aanknopen van diplomatieke betrekkingen tussen de staten, alsmede de vestiging van diplomatieke zendingen, geschiedt met wederzijds goedvinden.”

- 4 Artikel 4 van dit verdrag bepaalt:

„1. De zendstaat dient zich ervan te overtuigen dat de ontvangende staat agrément heeft verleend ten aanzien van de persoon die de zendstaat voornemens is als hoofd van de zending van die staat te accrediteren.

2. De ontvangende staat is niet verplicht om de zendstaat de redenen van een weigering van het agrément mede te delen.”

- 5 Artikel 5, lid 1, van dat verdrag is als volgt verwoord:

„De zendstaat kan, nadat hij de betrokken ontvangende staten daarvan op behoorlijke wijze mededeling heeft gedaan, een hoofd van een zending bij meer dan één staat accrediteren of een lid van het diplomatieke personeel bij meer dan één staat aanmelden, tenzij een der ontvangende staten hiertegen uitdrukkelijk bezwaar maakt.”

- 6 Artikel 9 van voornoemd verdrag luidt:

„1. De ontvangende staat kan te allen tijde en zonder dat hij zijn beslissing behoeft te motiveren, de zendstaat ervan verwittigen dat het hoofd van de zending of een lid van het diplomatieke personeel van de zending tot persona non grata is verklaard of dat een ander personeelslid van de zending niet aanvaardbaar is. In dergelijke gevallen roept de zendstaat de betrokken persoon terug of beëindigt zijn werkzaamheden bij de zending. Een persoon kan tot persona non grata, of onaanvaardbaar, worden verklaard voordat hij op het grondgebied van de ontvangende staat is aangekomen.

2. Indien de zendstaat weigert of in gebreke blijft binnen een redelijke termijn aan zijn verplichtingen krachtens lid 1 van dit artikel te voldoen, kan de ontvangende staat weigeren de betrokken persoon als lid van de zending te erkennen.”

- 7 Artikel 10, lid 1, van het Verdrag van Wenen is als volgt verwoord:

„Aan het ministerie van buitenlandse zaken van de ontvangende staat of een ander overeengekomen ministerie, wordt mededeling gedaan van:

- a) de benoeming van leden van de zending, hun aankomst en hun definitief vertrek of de beëindiging van hun werkzaamheden bij de zending;
- b) de aankomst en het definitieve vertrek van een persoon die tot het gezin van een lid van de zending behoort en, in daarvoor in aanmerking komende gevallen, het feit dat een persoon gezinslid wordt van een lid van de zending of ophoudt gezinslid te zijn;

[...]"

Unierecht

8 De overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

- „(4) In de conclusies van Tampere werd ook aangegeven dat het [gemeenschappelijk Europees asielstelsel] op korte termijn een duidelijke en hanteerbare methode moet bevatten om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.
- (5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.”

9 Artikel 2 van deze verordening, met als opschrift „Definities”, bepaalt:

„Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

- c) ‚verzoeker’: een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

[...]

- l) ‚verblijfstitel’: een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven machtiging waarbij het een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, met inbegrip van de documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, echter met uitzondering van visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen in de zin van deze verordening of tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag voor een verblijfsvergunning;

[...]"

10 De artikelen 7 tot en met 15 van die verordening zijn opgenomen in hoofdstuk III, met als opschrift „Criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat”. Artikel 7 van voornoemde verordening, „Rangorde van de criteria”, bepaalt in lid 1:

„De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.”

11 Artikel 12 van de Dublin III-verordening, „Afgifte van verblijfstitels of visa”, luidt in lid 1:

„Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

- 12 Artikel 21 van deze verordening, „Indiening van een overnameverzoek”, bepaalt in lid 1, eerste alinea, het volgende:

„De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.”

- 13 Artikel 29 van die verordening, „Werkwijzen en termijnen”, bepaalt in lid 1, eerste alinea:

„De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Hoofdeding en prejudiciële vraag

- 14 E. en S. en hun minderjarige kinderen zijn derdelanders. De vader was lid van de diplomatieke zending van zijn land bij lidstaat X en woonde samen met zijn echtgenote en hun kinderen op het grondgebied van deze lidstaat. Tijdens dit verblijf hebben zij diplomatieke kaarten ontvangen van het ministerie van Buitenlandse Zaken van die lidstaat.
- 15 Na lidstaat X te hebben verlaten, dienden E. en S. in Nederland verzoeken om internationale bescherming in.
- 16 Op 31 juli 2019 heeft de staatssecretaris vastgesteld dat lidstaat X krachtens artikel 12, lid 1, van de Dublin III-verordening verantwoordelijk was voor de behandeling van deze verzoeken, omdat de door die lidstaat verstrekte diplomatieke kaarten verblijfstitels vormden. Lidstaat X heeft de overnameverzoeken op 25 september 2019 aanvaard.
- 17 Bij besluiten van 29 januari 2020 heeft de staatssecretaris geweigerd om de door E. en S. ingediende verzoeken om internationale bescherming te behandelen, op grond dat lidstaat X verantwoordelijk was voor de behandeling ervan.
- 18 E. en S. hebben tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank Den Haag (Nederland). Ter ondersteuning van deze beroepen voerden zij aan dat lidstaat X niet verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoeken omdat de autoriteiten van die lidstaat hun nooit een verblijfstitel hadden afgegeven. Zij beschikten over een verblijfsrecht op grond van hun diplomatieke status, welk recht zij rechtstreeks aan het Verdrag van Wenen ontleenden.
- 19 Bij uitspraak van 20 maart 2020 heeft de rechtbank Den Haag de beroepen toegewezen op grond dat de staatssecretaris ten onrechte lidstaat X verantwoordelijk had gehouden voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming. Deze rechter heeft benadrukt dat de door de autoriteiten van die lidstaat verstrekte diplomatieke kaarten niet als een verblijfsvergunning konden worden beschouwd, omdat E. en S. reeds op grond van het Verdrag van Wenen beschikten over een verblijfsrecht in deze lidstaat.
- 20 De staatssecretaris heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld bij de verwijzende rechter, de Raad van State (Nederland), met het betoog dat de door lidstaat X aan E. en S. verstrekte diplomatieke

kaarten onder het begrip „verblijfstitel” in de zin van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening vallen.

- 21 De Raad van State preciseert dat niet wordt betwist dat de autoriteiten van lidstaat X diplomatieke kaarten hebben verstrekt aan E. en S. en dat deze kaarten nog geldig waren op het moment dat zij in Nederland hun verzoeken om internationale bescherming indienden. Bovendien heeft lidstaat X deze diplomatieke kaarten verstrekt overeenkomstig het Verdrag van Wenen, waar het Koninkrijk der Nederlanden en lidstaat X partij bij zijn.
- 22 Om te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de door E. en S. ingediende verzoeken om internationale bescherming, moet volgens deze rechter de vraag worden beantwoord of een door een lidstaat op grond van het Verdrag van Wenen verstrekte diplomatieke kaart een verblijfstitel in de zin van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening vormt.
- 23 Het antwoord op deze vraag kan echter niet rechtstreeks worden afgeleid uit deze bepaling, noch uit het bij deze verordening ingestelde systeem of uit de relevante regels van internationaal publiekrecht. Bovendien biedt ook de rechtspraak van het Hof over die verordening geen duidelijkheid in dit verband en lijken de praktijken van de lidstaten op dit punt te verschillen.
- 24 Tegen deze achtergrond heeft de Raad van State de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 2, aanhef en onder I, van de [Dublin III-verordening] aldus worden uitgelegd dat een door een lidstaat op grond van het [Verdrag van Wenen] verstrekte diplomatieke kaart een verblijfstitel in de zin van die bepaling is?”

Ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

- 25 De Oostenrijkse regering betwist de ontvankelijkheid van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing op grond dat de gevraagde uitlegging van de Dublin III-verordening geen werkelijk nut heeft voor de beslechting van het hoofdgeding. In casu is het Koninkrijk der Nederlanden immers verantwoordelijk geworden voor de behandeling van de betrokken verzoeken om internationale bescherming, aangezien lidstaat X de verzoeken tot overname van verweerders in het hoofdgeding weliswaar heeft aanvaard, maar deze personen niet binnen de in artikel 29, lid 1, van die verordening gestelde termijn van zes maanden aan die lidstaat zijn overgedragen.
- 26 In dit verband dient in herinnering te worden gebracht dat het volgens vaste rechtspraak uitsluitend een zaak is van de nationale rechter aan wie het geschil is voorgelegd en die de verantwoordelijkheid draagt voor de te geven rechterlijke beslissing, om gelet op de bijzonderheden van het geval zowel de noodzaak van een prejudiciële beslissing voor het wijzen van zijn vonnis als de relevantie van de door hem aan het Hof gestelde vragen te beoordelen. Wanneer de gestelde vragen betrekking hebben op de uitlegging van een Unierechtelijke regel, is het Hof derhalve in beginsel verplicht daarop te antwoorden (arrest van 12 januari 2023, DOBELES HES, C-702/20 en C-17/21, EU:C:2023:1, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 27 Bijgevolg geldt voor vragen over het Unierecht een vermoeden van relevantie. Het Hof kan slechts weigeren uitspraak te doen op een prejudiciële vraag van een nationale rechterlijke instantie wanneer duidelijk blijkt dat de gevraagde uitlegging van een Unierechtelijke regel geen verband houdt met een reëel geschil of met het voorwerp van het hoofdgeding, of wanneer het vraagstuk van hypothetische aard is of het Hof niet beschikt over de feitelijke en juridische gegevens die noodzakelijk zijn om een nuttig antwoord te geven op de gestelde vragen (arrest van 12 januari 2023, DOBELES HES, C-702/20 en C-17/21, EU:C:2023:1, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 28 Ook moet eraan worden herinnerd dat ingevolge artikel 29, lid 1, eerste alinea, van de Dublin III-verordening de verzoeker overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg

tussen de betrokken lidstaten, wordt overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, van deze verordening opschortende werking heeft.

- 29 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de staatssecretaris, toen hij bij de verwijzende rechter hoger beroep instelde tegen het vonnis in eerste aanleg, met het oog op het naderende verstrijken van de overdrachtstermijn om voorlopige maatregelen heeft verzocht, en dat dit verzoek is toegewezen.
- 30 Hieruit blijkt dat aan het door de staatssecretaris ingestelde hoger beroep opschortende werking heeft in de zin van artikel 29, lid 1, eerste alinea, van de Dublin III-verordening, zodat de in die bepaling bedoelde termijn van zes maanden pas ingaat nadat de verwijzende rechter definitief uitspraak heeft gedaan op dat hoger beroep.
- 31 Dientengevolge blijkt niet duidelijk dat de door de verwijzende rechter gevraagde uitlegging van het Unierecht niet noodzakelijk zou zijn voor de beslechting van het bij hem aanhangige geding. Het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing is dus ontvankelijk.

Beantwoording van de prejudiciële vraag

- 32 Ter beantwoording van de gestelde vraag dient vooraf in herinnering te worden gebracht dat bij de uitlegging van een Unierechtelijke bepaling niet alleen rekening moet worden gehouden met de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen en het oogmerk van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 22 juni 2023, Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 33 Wat de bewoordingen van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening betreft, het begrip „verblijfstitel” wordt daarin gedefinieerd als „een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven machtiging waarbij het een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven”. Voorts vermeldt deze bepaling weliswaar dat dit begrip „de documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel” omvat, maar sluit zij „visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen in de zin van deze verordening of tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag voor een verblijfsvergunning” daarvan uit.
- 34 Verweerders in het hoofdgeding en de Oostenrijkse regering leiden uit de door de Uniewetgever gehanteerde bewoordingen in wezen af dat het begrip „verblijfstitel” alleen handelingen omvat die formeel zijn vastgesteld door een nationale overheidsinstantie en die op constitutieve wijze een derdelander of staatloze toestaan om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven. Daarentegen zijn diplomatieke kaarten als die aan de orde in het hoofdgeding weliswaar documenten die formeel door een nationale overheidsinstantie worden afgegeven, maar komen daarin in beginsel slechts de rechten en voorrechten tot uiting die de houders ervan krachtens het Verdrag van Wenen genieten. Zij zijn dus louter declaratoir van aard en kunnen niet onder het begrip „verblijfstitel” in de zin van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening vallen.
- 35 In dit verband moet worden benadrukt dat, zoals blijkt uit het gebruik van de woorden „een [...] machtiging” in artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening, het begrip „verblijfstitel” in de zin van deze bepaling ruim wordt opgevat. Zoals de advocaat-generaal in punt 46 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, vermeldt de in deze bepaling gegeven definitie van dit begrip in het bijzonder niet of de machtiging constitutief dan wel declaratoir van aard is, en worden op grond van het Verdrag van Wenen verstrekte diplomatieke kaarten niet uitdrukkelijk uitgesloten.

- 36 Wat de context van die bepaling betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „verblijfstitel” bepalend is voor de toepassing van artikel 12 van de Dublin III-verordening, waarvan lid 1 bepaalt dat indien de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die deze titel heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.
- 37 Dit artikel 12 maakt deel uit van hoofdstuk III van de Dublin III-verordening, dat betrekking heeft op de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat. In dit verband blijkt uit de rechtspraak dat de toepassing van de verschillende criteria die zijn opgenomen in de artikelen 12 tot en met 14 van die verordening, het in het algemeen mogelijk moet maken om aan de lidstaat die aan de oorsprong ligt van de binnenkomst of het verblijf van een derdelander op het grondgebied van de lidstaten de verantwoordelijkheid toe te wijzen om het door die derdelander ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen, rekening houdend met de rol die deze lidstaat heeft gespeeld bij de aanwezigheid van de betrokken derdelander op het grondgebied van de lidstaten (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, punten 87 en 91).
- 38 In casu betogen verweerders in het hoofdgeding dat de rol die lidstaat X bij hun aanwezigheid op het grondgebied van de lidstaten heeft gespeeld, verwaarloosbaar is, aangezien het volgens het Verdrag van Wenen een ontvangende staat, behoudens bepaalde specifieke gevallen, niet vrijstaat om de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied te weigeren aan door de zendstaat aangewezen leden van een diplomatieke zending.
- 39 In dit verband bepaalt artikel 2 van het Verdrag van Wenen weliswaar dat permanente diplomatieke zendingen met wederzijdse instemming worden uitgezonden, maar de ontvangende staat heeft niettemin bepaalde voorrechten met betrekking tot de toelating tot zijn grondgebied van personen als lid van het diplomatieke personeel van een zending.
- 40 In het bijzonder bepaalt artikel 9, lid 1, van het Verdrag van Wenen dat de ontvangende staat te allen tijde en zonder dat hij zijn beslissing hoeft te motiveren, de zendstaat ervan kan verwittigen dat het hoofd van de zending of een lid van het diplomatieke personeel van de zending tot persona non grata is verklaard of dat enig ander personeelslid van de zending niet aanvaardbaar is, in welk verband een persoon reeds vóór aankomst op het grondgebied van de ontvangende staat tot persona non grata of onaanvaardbaar kan worden verklaard. Artikel 9, lid 2, voegt hieraan toe dat indien de zendstaat weigert of in gebreke blijft om binnen een redelijke termijn aan zijn verplichtingen krachtens lid 1 te voldoen, de ontvangende staat kan weigeren om de betrokken persoon als lid van de zending te erkennen.
- 41 Bovendien blijkt uit artikel 4, leden 1 en 2, van het Verdrag van Wenen dat de zendstaat zich ervan dient te verzekeren dat de ontvangende staat agrément heeft verleend ten aanzien van de persoon die de zendstaat voornemens is als hoofd van de zending van die staat te accrediteren, en is de ontvangende staat niet verplicht om de zendstaat de redenen van een weigering van het agrément mee te delen.
- 42 Voorts kan de zendstaat krachtens artikel 5, lid 1, van het Verdrag van Wenen, nadat hij de betrokken ontvangende staten daarvan op behoorlijke wijze mededeling heeft gedaan, een hoofd van een zending weliswaar bij meer dan één staat accrediteren of een lid van het diplomatieke personeel bij meer dan één staat aanmelden, maar kan elk van de ontvangende staten hier uitdrukkelijk bezwaar tegen maken.
- 43 Ten slotte bepaalt artikel 10, lid 1, van het Verdrag van Wenen dat het bevoegde ministerie van de ontvangende staat in kennis wordt gesteld van onder meer de benoeming van de leden van de zending, hun aankomst en hun definitieve vertrek of de beëindiging van hun werkzaamheden bij de zending, en de aankomst en het definitieve vertrek van een persoon die tot het gezin van een lid van de zending behoort.
- 44 In die omstandigheden geeft de verstrekking van een diplomatieke kaart door een lidstaat aan een bepaalde persoon blijk van zijn aanvaarding van het verblijf op zijn grondgebied van deze persoon als

lid van het diplomatieke personeel van een zending, en blijkt dus uit deze verstrekking dat die lidstaat een rol heeft gespeeld bij de aanwezigheid van die persoon op het grondgebied van de lidstaten.

- 45 De uitlegging van het begrip „verblijfstitel” in die zin dat daar ook een uit hoofde van het Verdrag van Wenen verstrekte diplomatieke kaart onder valt, is tevens in overeenstemming met de algemene opzet van de criteria van de artikelen 12 tot en met 14 van de Dublin III-verordening, aangezien krachtens artikel 7, lid 1, van die verordening dat artikel 12 bij voorrang van toepassing is.
- 46 Wat het oogmerk van de Dublin III-verordening betreft, wordt in de overwegingen 4 en 5 daarvan gewezen op het belang van een duidelijke en hanteerbare methode om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, die gebaseerd is op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokkenen eerlijke criteria en aan de hand waarvan die lidstaat snel kan worden aangewezen.
- 47 Dat de verstrekking van een diplomatieke kaart in aanmerking wordt genomen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, draagt bij tot de doelstelling om een dergelijk verzoek snel te behandelen.
- 48 Zoals de advocaat-generaal in punt 50 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, zou bovendien afbreuk worden gedaan aan het in punt 46 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte oogmerk van de Dublin III-verordening indien derdelanders die de in het Verdrag van Wenen vastgestelde voorrechten en immuniteiten genieten, zouden kunnen kiezen in welke lidstaat zij een verzoek om internationale bescherming indienen.
- 49 Hoe dan ook is de kwalificatie van een diplomatieke kaart als „verblijfstitel” in de zin van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening alleen relevant om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en heeft zij geen invloed op het aan de diplomatieke status ontleende verblijfsrecht. Bovendien loopt een dergelijke kwalificatie niet vooruit op de latere beslissing van die lidstaat om al dan niet internationale bescherming te verlenen.
- 50 Ten slotte is, zoals de advocaat-generaal heeft opgemerkt in punt 51 van zijn conclusie, de verwijzing van verweerders in het hoofdgeding naar het feit dat personen met een door het Verdrag van Wenen geregelde juridische status zijn uitgesloten van de werkingssfeer van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PB 2004, L 16, blz. 44), irrelevant.
- 51 Ten eerste voorziet de Dublin III-verordening immers niet in een dergelijke uitsluiting van de werkingssfeer ervan en bevat zij geen afwijkende regels met betrekking tot de gevolgen die aan de verstrekking van een diplomatieke kaart moeten worden verbonden in verband met het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.
- 52 Ten tweede heeft richtlijn 2003/109 weliswaar geen betrekking op personen die zich niet duurzaam op het grondgebied van de lidstaten willen vestigen, maar deze omstandigheid belet de lidstaten niet om aan hen verblijfstitels in de zin van artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening te verlenen.
- 53 Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de prejudiciële vraag worden geantwoord dat artikel 2, onder I), van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat een door een lidstaat op grond van het Verdrag van Wenen verstrekte diplomatieke kaart een „verblijfstitel” in de zin van die bepaling is.

Kosten

- 54 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 2, onder I), van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

moet aldus worden uitgelegd dat

een door een lidstaat op grond van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer, gesloten te Wenen op 18 april 1961 en in werking getreden op 24 april 1964, verstrekte diplomatieke kaart een „verblijfstitel” in de zin van die bepaling is.

Arabadjiev

Xuereb

von Danwitz

Kumin

Ziemele

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 21 september 2023.

De griffier

De kamerpresident

A. Calot Escobar

A. Arabadjiev

* Procestaal: Nederlands.